

De weegschaal en de tovenaar.

In een ver land woonde een apothekeres. Het was een wijze en goedhartige vrouw. Ze verstond de kunst om met haar klanten om te gaan. Ze wisten dat zij hun pijnen kon verlichten en zelfs ongedaan maken. De apotheek bezat een koperen weegschaal met heel vele gewichten. Alles blonk er. Zekere dag vroeg in de morgen, keek de apothekeres ontsteld naar haar toonbank, haar weegschaal was weg! Reeds kwamen enkele mensen binnen. "Kijk maar" sprak ze ontmoedigd. Niemand vond echter de weegschaal. "Ik kan jullie slechts helpen, met kruiden, zalf en verbanden" klonk het droevig. "Maar de gewichten zijn er nog" troostte een man. "Als zij die ook niet komen stelen" opperde een vrouw. Toen besloten de klanten in het grootste geheim een wacht op te stellen. Nog die zelfde avond was iedereen op zijn post. Aan de voeten van de apothekeres lag een waakhond. Klokslag middernacht, verscheen een rijzige gestalte gehuld in een zwarte kapmantel. Maar uit zijn zak stak de punt van een tovenaarshoed. Gans zelfverzekerd stapte hij naar de apotheek. De wachters konden geen enkel woord spreken, ze leken als verlamd. Doodgemoederd nam de tovenaar de gewichten, stopte ze in een linnen zak en betoverde de hond. Op hetzelfde ogenblik veranderde het dier in een vurig zwart paard. Hij torste de zak, maar... liet é é n klein gewichtje vallen... Iedereen kreeg zijn spraak terug en kon bewegen. Opnieuw kwamen de mensen bijeen "Dit gewichtje kan een spoor zijn" verzekerde de apothekeres, maar hoe en waar? Daar klonk nu een heel fijn stemmetje "Ik weet waar de anderen zijn" sprak het gewichtje, "Maar het zal niet gemakkelijk zijn, om de weegschaal en de gewichten terug te brengen." Iedereen dacht heel diep na. De apothekeres kwam toen op een idee. "Ik zal een paar grote zakken vullen met niespoeder en ze strooien voor zijn voordeur..." De zakken werden gevuld, maar niemand bezat een paard. "Is beter zo" antwoordde het gewichtje, het zou anders veel opvallen. Twee sterke mannen zouden alles op hun schouders laden. De eigenares ging mee en stak het gewichtje in haar zak. "Het zal wel een dag duren" meenden de kerels. "De weg is hobbelig en lang". Toch ving de tocht aan. Het was bijna valavond. Van de tovenaar en zijn paard was er niets te zien. "Een beetje geduld," hoorde men het gewichtje zeggen. Van ver kwam iemand aan... het was de tovenaar! Vlug werd alles voor zijn voordeur gegooid. Warempel het werkte! De tovenaar begon te niezen, te niezen zonder ophouden... "Help mij" klonk het angstig. "Ik zal u helpen, op é é n voorwaarde, dat ik mijn weegschaal en de zak met gewichten terug krijg. Of anders!!" De tovenaar gaf toe, dat er geen enkele toverformule bestond om het niezen te laten ophouden. Ook wil ik mijn waakhond terug" vervolgde ze. Het werd een ruil en de tovenaar verdween met de noorderzon...